

Kommunistisen Internationalen manifesti koko maailman köyhälistölle!

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Seitsemänkymmentä kaksi vuotta on kulunut siitä, kun kommunistinen puolue maailmalle julkaisi ohjelmansa manifestin muodossa, minkä olivat kirjoittaneet köyhälistön vallankumouksen suurimmat oppimestarit: Karl Marx ja Friedrich Engels. Jo siihen aikaan ympäröi kommunismi, joka tuskin oli ehtinyt astua näyttämölle, ärsytys, valhe, viha ja vaino omistavain luokkain puolelta, jotka tässä, ja aivan oikein

asistivat kuolinvihollisensa.

Kuluneiden seitsemän vuosikymmenen aikana on kommunismin kehitys kulkenut vaikeita polkuja: esiinastumisen myrskyhyökkäys mutta myös vastoin käymisen ajanjaksoja, menestyksiä mutta myös raskaita tappioita. Pohjaltaan kulki kuitenkin kehitys kommunistisessa manifestissa ennustettua tietä. Viimeisen ratkaisevan taistelun ajanjakso tuli myöhemmin kuin yhteiskunnallisen vallankumouksen apostolit olivat odottaneet ja toivoneet. Mutta aika on nyt tullut. Me, kommunistit, Europan eri maitten, Ameriikan ja Aasian vallankumouksellisen köyhälistön edustajat, kokoontuneina neuvostovallan Moskovassa, tunnemme ja katsomme olevamme sen asian seuraajia ja täyttäjii, jonka ohjelma julkaistiin seitsemänkymmentäkaksi vuotta sitten. Tehtävämme on yhdistää työväenluokan vallankumoukselliset kokemukset, puhdistaa liikkeestä opportunistimi ja sosialipatriotismi, kerätä kaikki maailman köyhälistön vallankumoukselliset voimat ja siten helpottaa ja jouduttaa kommunistisen vallankumouksen voittoa.

*

Nyt kun Eurooppa on pirstaleitten ja savuavain raunioitten peittämä, ha-

kevat hävittömimmät palon aiheuttajat sotaan syyllisiä. Heidän takanaan seisovat heidän professorinsa, parlamentti- ja sanomalehtimiehensä, sosialipatriootit ja muut yläluokan loiseläjät.

Sosialismi on ennustanut imperialistisen sodan välttämättömyyden

ja nähnyt syyn tähän sotaan olevan molempain voimaryhmäin omistavain luokkain pohjattomassa ryöstöhalussa ja kaikissa kapitalistisissa maissa ylipäänsä. Kaksi vuotta ennen sotaa ovat vastuunalaiset — kaikkien maitten sosialistiset johtajat Baselin kongressissa pöytämerkillä mainineet imperialismiin tulevan sodan aiheuttajana ja uhkasivat yläluokkaa yhteiskunnallisella vallankumouksella köyhälistön kostonä militarismin rikoksista. Nyt, viiden vuoden kokemuksen jälkeen, kun historia on paljastanut Saksan rosvoamisen ja ententen yhtä rikolliset teot, jatkavat ententemaitten valtiotalousialistit yhdessä hallitustensa kanssa yhä vallasta suistettua Saksan keisarin paljastamista. Enemmänkin, Saksan sosialipatriootit, jotka elokuussa 1914 selittivät hohenzollerilaisten diplomaattisten valkean kirjan olevan kansan pyhintä evankeliumia, syyttävät nyt alentuvaisessa ryöminnässään yhdessä ententesosialistien kanssa saksalaista monarkiaa suurimpaan syylliseen, vaikka ennen olivat sitä orjainä palvelleet. Tällä tavalla toivoivat he saavansa oman syyllisyytensä unhoon ja voivansa ansaita voittajan suosion. Mutta Romanovin, Hohenzollerin ja Habsburgin sukujen suistettujen valtaistuinten ja heidän kapitalistiryhmiensä rinnalla osottautuivat Ranskan, Englannin ja Italian hallitsevat luokat tapahtumain valossa ja vehkeilyjen paljastuessa kaikessa kurjuudessaan.

Englantilainen diplomaatti oli aina sodan puhkeamishetken asti salaperäise-

nä, peitettyin kypärin. City-hallitus varoi visusti ilmaisevasta aikomustaan osanotosta sotaan, epäilemättä ollakseen pelottamatta Berliinin hallitusta ryhtymään sotaan. Lontoossa haluttiin sotaa. Siksi epä esiinnyttiin siten, että Berlin ja Wien odottaisivat Englannin puolueettomuutta, kun taas Pariisissa ja Pietarissa lujasti toivottiin Englannin osanottoa.

Sota, jota vuosikymmenien kehityksen kulku oli valmistanut, laskettiin valloilleen Suurbritannian suoranaisen ja tietoisien provokaation tuloksena. Englannin hallitus laski, että se tulisi antamaan kannatusta Venäjälle ja Ranskalle ainoastaan niin kauvan kuin he väsyttivät itseään ja samalla herpaannuttivat Saksaa, verivihollista. Mutta saksalaisen sotakoneiston mahti osottautui pelottavan voimakkaaksi eikä sen kukistamiseksi riittänyt ainoastaan näennäinen osanotto, vaan todellinen voimainpönistys Englannin puolelta. Hymyilevän kolmannen miehen osa, johon Englannilla vanhastaan oli muka etuoikeus, on langennut Yhdysvaltain osaksi. Englantilainen saarto, joka supisti amerikalaisen pörssiennustelut euroopalaisessa veressä, selvitti Washingtonin hallitus sitäkin helpommin, kun ententen maat lihavilla voitoilla korvasivat amerikalaisen yläluokan kansainvälisten sopimusten loukkauksista johtuneet tappiot. Mutta Saksan hirvittävä sotilaallinen ylivalta saattoi Washingtonin hallituksen luopumaan näennäisestä puolueettomuudestaan. Yhdysvallat kävi nyt Euroopan nähdn näyttelemään samaa osaa mitä Englanti edellisissä sodissa oli näytellyt mannermaita kohtaan ja jota se viimeiseen asti oli koettanut ylläpitää. Siitä nimittäin, että oli heikonnettava toista maata toisen avulla, sekottuen sotatoimiin, mutta itselleen varmentaan kaikki tilanteen edut. Wilsonin panos ei amerikalaisen arpapelin tapaan ollut suuri, mutta se oli viimeinen ja hän sai siis voiton.

Kapitalistinen järjestelmä sisäisen vastakohtaisuutensa takia on sodan kautta tuottanut ihmiskunnalle kauheimpia tuksia,

nälkää ja vilua, kulkutauteja ja siveellistä raastumista. Senpä johdosta on

myöskin akateeminen riita sosialismin keskellä kurjistumisteoriasta ja kapitalismin ontoksi kaivertamisesta sosialismin kautta tullut lopullisesti ratkaistuksi. Tilastotieteilijät ja teorian tarkkaajat vastakohtain tasottumisesta ovat vuosikymmenien kuluessa tehneet työtä kalkilta maailman kumilta poimiakseen kokoon todellisia ja näennäisiä tuloja osoittakseen miten eri työväen ryhmäin ja osain varallisuus kasvaa. Porvaris-puhujalavain eunukkien ja sosialistisen opportunistin taikureiden yliolkaisesti viihdyttäessä luoteltiin, että kurjistumisteoria jo oli haudattu. Mutta tällä haavaa

kurjistuminen on järkyttävänä todellisuutena edessämme,

eikä ainoastaan yhteiskunnallinen vaan myös ruumiillinen ja biologinen kurjuus.

Imperialistisen sodan onnettomuus on yhtäkkiä pyyhkäissyt pois kaikki aineelliset ja väitolliset taistelun saavutukset. Ja tämä sota on yhtä hyvin kasvanut kapitalismin sisäisistä pyrkimyksistä kuin taloudellisista ja eduskunnallisista sovinnaispäätöksistä, jotka se on haudannut vereen ja lokaan.

Finassipääoma, joka heitti ihmiskunnan sodan kuluun, on itse sodan aikana joutunut onnettomuudentapaisten muutosten alaiseksi. Paperirahan riippuvaisuus tuotannon aineellisesta perustasta on täysin järkytetty. Yhä enemmän kadottaen merkityksensä kapitalistisen tavaransiirron välimeenä ja tasaajana muuttui paperiraha rosvoamiskeinoksi, sota-taloudelliseksi väkivallan keinoksi. Metallirahan täydellinen katoaminen kuvastaa kapitalistisen tavarainvaihdon yleistä kuolettavaa tilannetta. Joskin vapaa kilpailu tuotannon ja vaihdon tasaajana suurilla taloudellisilla alueilla jo sotaa edelläkävynä vuosikymmeninä sai siirtyä trustien ja monopoolijärjestelmän tieltä, niin ilmeni sodan kestäessä että sen tasoitava vaikutus oli siirtynyt taloudelliseen yhtymän käsissä suorastaan sotilaallisen valtiomahdin käsiin. Raaka-aineitten kuljetus, Bakun ja Rumanian öljylähteiden käyttö, Donetsin hiilet, Ukrainan vilja, saksalaisten veturien, rautatie-

vaunujen ja autojen kohtalo, nälkäänäkevän Europan varustaminen leivällä ja lihalla— kaikkia näitä maailman taloudellisen elämän peruskysymyksiä ei järjestetä vapaan kilpailun avulla, ei kansallisten tai kansainvälisten trustien yhtymällä vaan käyttämällä suoranaista sotilaallista väkivaltaa jatkuvassa taroituksessa. Jos valtiovalan täydellinen alistuminen finanssipääoman vallan alle on v. enyt ihmiskunnan imperialisistiselle teurastuspenkille, niin on finanssipääoma tällä joukkoteurastuksella ei ainoastaan täydellisesti militarisoinut valtion vaan myöskin itsensä, eikä enää kauvemmin voi täyttää o. e. l. s. i. a. taloudellisia tehtäviänsä muulla tavoin kuin verellä ja raudalla.

Opportunistit, jotka maailmansodan alussa muka vähitellen sosialismin siirtymisen nimessä vaativat työmiehiä taltumaan, kielsivät sodan aikana kärjistyttämistä luokkavastakohtia linnarauhahan ja isänmaanpuolustuksen nimessä, vaativat taasenkin köyhälistöä itsekieläytymiseen voittaakseen sodan vaaralliset seuraukset. Jos tämä saarna väikkutäsi työväenjoukkoihin, voisi kapitalistinen kehitys vielä monien miespolvien luilla viettää uudestisyntymistään yhä kehittyneemmässä ja kauheammas- sa muodossa, jonka edellytyksenä olisi jälleen

uusi välttämätön maailmansota.

Ihmiskunnan onnek. i. tämä ei enään ole mahdollista.

Taloudellisen elämän valtiollistuttaminen, jonka vastustamiseksi kapitalistinen liberalismi teki voitavansa, on tullut todellisuudeksi. Vapaaseenkilpailuun, trusteihin, syndikaatteihin ja muihin taloudellisiin hirviöihin ei enään millään voida palata. Kysymys on vain siitä, kuka tulevaisuudessa on pääsevä valtiollistuneen tuotannon määrääjäksi imperialistinen valtio vai ko voitavan köyhälistön valtio?

Toisin sanoen: onko koko työtätekevän ihmiskunnan ruvettava orjamaisiksi päivätyöläiseksi voittoisalle kansainväliselle ryhmälle, joka kansainliiton nimessä "kansainvälisen" sotaväen ja "kansainvälisen" laivaston avulla

ryöstää ja raastaa tuolla, täällä taas tarjoo asianomaiselle palan leipää, mutta kalkkialla kytkee köyhälistön saadakseen ylläpitää omaa herruuttia — vai onko Europan ja multien maailmanosan kehittyneimpään maitten työväestön otettava horjutettu ja hävitetty maailmantalous omiin käsiinsä varmenttaakseen sen uudelleen rakentamisen sosialistisella pohjalla?

Nykyisen hätätilanteen lyhentäminen on mahdollista ainoastaan köyhälistön diktatuurin avulla, joka ei sokaise katsetaan menneisyydellä eikä ota huomioon perinnöllisiä etuoikeuksia eikä väliä omistusoikeudesta, vaan lähtien välttämättömyydestä hankkia pelastusnälkäänäkeville joukoille järjestää kaikki keinot ja voimat, panee toimeen yleisen työvelvollisuuden ja työkurin vallan muutamassa vuodessa ei ainoastaan parantaakseen sodan aiheuttamat avoimet haavat vaan myös kohottaakseen ihmiskunnan ennen aavistamattomalle tasolle.

*

Kansallinen valtio, joka on antanut kapitalistiselle kehitykselle mahtavan lykkäyksen, on käynyt liian ahtaaksi tuotannon voimain jatkuvalla kehitykselle. Sitä kestävämmäksi kävi tilanne Europan suurvalloille ja muissa maanosissa oleville monille pikkuvaltioille. Pikkuvaltioilla, jotka eri aikoina olivat syntyneet suurten valtioiden eristyneinä osina, kuten vaihtorahana erilaisten palvelusten suorittamisesta strategisina puskureina, on oma hallitsijasukunsa, hallitsevat luokkansa, imperialistiset pyrkimyksensä, diplomaattiset juonensa. Heidän teennäinen itsenäisyytensä oli sotaan asti samalla pohjalla kuin europalainen tasapainotila: keskeytymätön imperialististen leirien vastakohtaisuus.

Sota on rikkonut tämän tasapainon.

Kun sodan alku soi Saksalle mahtavan ylvöman, pakotti se pikkuvaltiot hakemaan apua ja pelastusta saksalaisen militarismin ylevyydessä. Sittenkun Saksa oli joutunut tappiolle, kääntyi pikkuvaltioiden yläluokka yhdessä kansallisten 'socialistiensa' kanssa voit-

tavan ententeimperialismin puoleen ja alkoi Wilsonin ohjelman teeskentelevistä kohdista hakea tukea jatkuvalla olemassaololleen itsenäisinä valtioina. Samalla nousi pikkuvaltioiden luku: itävalta-unkarilaisen monarkian pesästä, tsaarivaltakunnan osista muodostui uusia valtioita, jotka tuskin maailmaan tullessa, kävivät toistensa kurkkuun rajariitainsä selvittämiseksi. Sillä aikaa ententeimperialistit valmistivat sellaisia uusien ja vanhaan pikkuvaltioiden yhdistelmiä sitoakseen ne molempuolisen voimattomuuden vastuunalaisuudella.

Sortaen ja väkivaltaa käyttäen pieniä ja heikkoja kansoja kohtaan ja jättäen heidät nälän ja alennuksen tilaan puhuvat ententeimperialistit yhä, samoin kuin vielä äskes keskusvaltain imperialistit, kansain itsemääräämisoikeudesta, mikä nyt niinhyvin Euroopassa kuin muissakin maanosissa on täydelehen maahan tallattu.

Vapaan elämisen mahdollisuuden pienille kansoille voi antaa ainoastaan köyhälistön vallankumous, joka vapauttaa kaikkien maitten tuotantovoimat kansallisten valtioiden ahtaista rajoista, yhdistää kansat läheisimpään taloudelliseen yhteistyöhön yhteisen taloudellisen järjestelmän perustalla ja antaa pienimmälle ja heikommallekin kansalle mahdollisuuden vapaasti ja riippumattomasti hoitaa kansallisen kulttuurinsa toimintaa ilman vahinkoa Europan ja koko maailman yhdistyneelle ja keskityneelle taloudelle.

Viimeinen sota, joka ei vähimmässä määrässä ollut siirtomailta koskeva sota, oli samalla siirtomaitten avulla käyty sota. Tähän asti aavistamattomassa laajuudessa vedettiin siirtomaitten asukkaat europalaiseen sotaan. Intialaiset, neekerit, arabialaiset, madagaskarilaiset taistelivat europalaisella mannermaalla — minkä vuoksi? Oikeudesta edelleen saada pysyä Englannin ja Ranskan orjina.

Milloinkaan ei kapitalistinen mahti ole osoittautunut raakamaisempaan,

milloinkaan ei siirtomaa-orjuuden ongelma ole paljastunut niin vahvassa valistuksessa kuin nyt.

Siksi:pä syntyikin joukko avoimia kapinoita kaikissa siirtomaissa. Itse Euroopassa muistutti L'anti verisissä katu kahakoissa yhä olevansa sorrettu maa ja tuntevansa olonsa sellaiseksi. Madagaskarissa, Annamissa ja muissa maissa ovat porvarillisen tasavallan joukot sodan aikana olleet pakotetut kukistamaan useita siirtomaa-orjain kapinoita. Italassa ei vallankumouksellinen kiehuuta päiväkikään ole seisattunut ja viime aikoina syntyi Aasiassa suuremmoinen lakkoliike, johon Suur-Britannian hallitus vastasi panssariautoilla Bombayssa.

Tällä tavoin asetettiin siirtomaakysymys koko laajuudessaan ei ainoastaan diplomaattikongressin viheriälle pöydälle Pariisissa, vaan myös siirtomaissa itsessään. Wilsonin ohjelma ei parhaassa tapauksessa tarkoita muuta kuin muutosta siirtomaa-orjuuden nimikilven suhteen. Siirtomaitten vapauttaminen on mahdollinen ainoastaan emä-maitten työväenluokan vapauttamisen yhteydessä. Työväki ja talonpojat ei ainoastaan Annamissa, Algeriassa, Bangalassa, vaan myöskin Persiassa ja Armeniassa saavat mahdollisuudet itsenäiseen olemassaoloon vasta sitten, kun Englannin ja Ranskan työmiehet ovat suistaneet Lloyd Georgan ja Clemenceaun ja ottaneet valtiomahdin omiin käsiinsä. Kehittyneimmässä siirtomaissa ei taistelu enää rajoitu kansallisen vapautuksen lipun kohottamiseen, vaan osoittaa jo avoimesti ilmi tuotua yhteiskunnallista luonnetta. Jos kerran kapitalistinen Europa pakolla on reväissyt jälkeenjääneet maanosat mukaan kapitalistiseen pyörteeseen, niin

sozialistisen Europan on tultava vapautettujen siirtomaiden avuksi

teknikkallaan, järjestöillään ja henkiselällä vaikutuksellaan helpottaakseen näiden siirtymistä järjestetyn sosialistisen talousmuodon kannalle.

Siirtomaa orjat Afrikassa ja Aasiassa! Köyhälistön diktatuurin hetki Euroopassa on myöskin oleva teidän vapauttamisemme hetki!

Koko porvarillinen maailma syyttää kommunisteja muka vapauden ja poliittisen demokratiän hävittäjinä. Se on

valhetta. Valtaan päästyään toteaa köyhälistö vain porvarillisen demokratian työtapojen mahdollisuuden ja luo edellytyksiä ja muotoja korkeammalle työväen demokratialle. Koko kapitalistisen kehityksen kuuksu jyräi eienkin viimeisen imperialistisen aikakauden vallitessa poliittista demokratiaa, ei ainoastaan hajoittaan kansat kahteen sovitamattomaan luokkaan vaan myös siten, että se tuomitsee lukuisat pikku-porvarilliset ja puoliproletaariset ja proletariaatin alemmat kerrokset pysyvään taloudelliseen kurjistumiseen ja poliittiseen heikkouteen.

Työväenluokka on kaikissa maissa, missä historiallinen kehitys on siihen suonut mahdollisuuden, käyttänyt poliittista demokratiaa järjestönä pääomaa vastaan. Samoin tulee myös myöhemmin käymään niissä maissa, missä työväen vallankumouksen edellytykset eivät ole kypsyneet. Mutta niinhvvin maaseudun kuin kaupunkien leventä välikerrokset estyvät kapitalismin kautta historiallisessa kehityksessään ja jäävät kokonaisa ajanjaksoja jälkeen. Badenilainen ja baijerilainen talonpoika, suuri-kapitalistisen viiniväärennyksen köyhdyttämä ranskalainen pikku-viiniviljelijä, pankkiirien ja edustajain petkuttama amerikalainen pikkufarmari, kaikki nämät kapitalismin kehityksen leveältä ladulta syrjäytetyt yhteiskunnalliset kerrokset, jotka eivät näe kirkontornissa huippua kauemmas, ovat kylläkin poliittisen demokratian ajalla paperilla mukana valtion hallinnossa. Mutta todellisuudessa päättää finanssipääoman harvainvalta kaikissa kansain kohtaloita koskevissa kysymyksissä parlamenttaarisen demokratian selän takana. Siten tapahtui ennen kaikkea sotakysymyksessä ja samaa peliä pelataan nyt rauhasta.

Kun finanssiharvainvalta katsoo hyödylliseksi peittää väkivallantekonsa parlamenttaarisilla äänestyksillä, on porvarillinen valtio sen palveluksessa kaikilla edellisiltä vuosisadoilta perityillä ja kapitalistisen tekniikan ihmeitten monistuttamilla keinoilla: valheella, demagogialla, kiihotuksella, parjauksella, lahjomisella ja terrorilla valmiina sitä auttamaan.

Vaatimus, että köyhälistö lopputili-

tyksessä kapitalismin kanssa, jossa on kysymys elämästä ja kuolemasta, lauhkeana kuin lammas seuraisi porvarillisen demokratian vaatimuksia — olisi samaa kuin vaatia ihmislä, joka puolustaa elämäänsä ja toimeentuloansa ro. voa vastaan, keinoitekoisten, ehdollisten ranskalaisen painiohjeitten seuraamista, ohjeitten, jotka vastustajansa on määrännyt ja joita tämä itse ei seura.

Hävityksen valtakunnassa, jossa ei ainoastaan yksin tuotanto- vaan kuljetusvälineetkin ja poliittisen demokratian laitokset ovat verisinä pirstaleina,

Köyhälistö on pakotettu luomaan oman koneistonsa,

joka ennen kaikkea on oleva työväenluokan yhdistyksenä, ja varmentaa vallankumouksellisen esiintymisen ihmiskunnan jatkuvaksi kehitykseksi. Tämä koneisto on työväen neuvostoalitos. Vanhat puolueet, vanhat ammattiyhdistykset ovat johtajainsa persoonissa osoittautuneet kelvottomiksi täyttämään uuden ajantilanteen asettamia vaatimuksia, sitä vähemmän johtamaan niitä. Köyhälistö loi uuden muodon koko työväenluokkaa käsittävälle koneistolle, ottamatta huomioon ammattia ja valtiollista kypsyneisyyttä, jous-tavan koneiston, mikä aina vetää uusia ryhmiä peränsä, aina voi avata ovensa köyhälistöä lähinnä seisoville työtätekeville kerroksille niin kaupungissa kuin maaseudulla. Tämä työväenluokan itsehallinnon korvaamaton järjestö-sen taistelussa ja tulevaisuudessa myöskin va tiovallan valioittamiseksi on koetettu eri maitten kokemusten kautta ja on meidän aikamme köyhälistön suurin saavutus ja sen mahtavin ase.

Kaikkissa maissa, missä työväestö on herännyt ja ruvennut ajattelemaan, perustetaan alinoma työväen-, sotaväen- ja talonpoikais-neuvostoja.

Neuvostojen lujittaminen,

niiden auktoriteettien varmentaminen, niiden asettaminen vastakohtaksi yläluokan valtiovaltaa vastaan — siinä kaikkien maitten luokkatietoisten ja rehellisten työmiesten pääasiallinen tehtävä. Neuvostojen avulla voi työväen-

luokka pelastautua siitä rikkoutumisesta, joka on käynyt tuntuvaksi sodan ja nään helvettilisten tuskien, vallanpitäjien väkivallantekojen ja entisten johtajain petoksen kautta. Neuvostojen avulla pääsee kaikkien maitten työväestö varmimmin ja helpoimmin valtaan, kun neuvostot edustavat työvätekevän luokan enemmistöä. Neuvostojen avulla tulee valtaan päässyt työväestö hallitsemaan taloudellisen ja henkisen elämän alat, kuten nykyisin on laita Venäjällä.

Imperialistisen valtion romahdus, tsaarillisesta aina demokraattisimpaan asti, tapahtuu samanaikaisesti imperialistisen militarismin romahduksen kanssa. Imperialismin mobilisoimat miljoona-armeijat pysyivät koossa ainoastaan niin kauan kuin köyhällistä tottelevaisesti pysyi yläluokan orjuudessa. Kansallisen yksikön hajaantuminen merkitsee myöskin välttämätöntä armeijan haajuusta. Niin tapahtui ensin Venäjällä, sitten Itävallassa ja Saksassa. Samaa voi myös odottaa tapahtuvaksi muissa imperialistisissa valtioissa. Talonpojan kapina tilanomistajaa vastaan, molempain monarkista tai "demokraattista" virkavaltaa vastaan vie pakosta sotilaat kapinaan päällystöä vastaan ja myöhemmin myöskin välien rikkoutumiseen armeijan proletariaatin ja porvarillisten ainesten välillä. Kansan toistaan vastaan nostanut

imperialistinen sota muuttuu kansalaisodaksi,

jossa luokka nousee toista vastaan.

Porvarillisen maailman lakien käyttö kansalaissotaa ja punaista terroria vastaan on räikeintä teeskentelyä mitä poliittisten taistelujen historia näihin asti on osoittanut. Ei syntyisi mitään kansalaissotaa, ellei riistäjien ryhmä, joka on saattanut ihmiskunnan kadotuksen partaalle, olisi asettunut vastakänteen joukkojen edistymistä vastaan, elleivät he olisi toimeep. salajuonia ja murhia ja kutsuneet avukseen asestettuja voimia ulkoapäin voidakseen ylläpitää tai uudestaan pystyttää rosvo-us-etuoikeuksiaan.

Kansalaissotaan pakottaa työväenluokkaa sen verivihollinen. Työväenluokan täytyy antaa lyönti lyönnistä, eli

ei se tahdo pittää itseään ja tulevaisuuttaan, joka samalla on koko ihmiskunnan tulevaisuus. Kun eivät kommunistiset puolueet koskaan keinotekoisella tavalla aiheuta kansalaissotaa, pyrkivät ne mahdollisuuden mukaan lyhentämään niiden kestävyysaikaa, ja — joskin raudankova välttämättömyys sitä vaatii — vähentämään sen uhrien lukua ja ennen kaikkea varmentamaan köyhällistön voittoa. Täten on selvää kuinka välttämätöntä on yläluokan asesta riisuminen ja työväestön aseistaminen, kommunistisen armeijan luominen köyhällistön vallan suojaksi ja sosialistisen yhteiskuntarakennuksen koskemattomuuden suojaksi. Sellainen on Neuvosto-Venäjän punainen armeija, joka on perustettu suojaksi työväenluokan saavutuksille jokaista sisäistä tai ulkonaista hyökkäystä vastaan. Neuvoston armeija on erottamaton neuvostovaliaista.

Tietoisina tehtävänä maailmanhistoriallisesta luonteesta

ovat kehittyneet työmiehet jo järjestetyn sosialistisen liikkeen ensi askelleilla pyrkineet kansainväliseen liittoutumiseen. Peruskivi tähän laskettiin v. 1864 Lontoossa, ensimmäisessä Internationalessa. Saksalais-ranskalainen sota, josta kasvoi Hohenzollerien Saksa, heikkosi ensimmäisen Internationalen, samalla kun se antoi alun kansallisten työväenpuolueitten syntyyn. Jo v. 1889 yhdistyivät nämät puolueet Pariisin kongressissa ja loivat toisen Internationalen järjestön. Mutta työväenliikkeen pääpaino oli koko tänä aikana kansallisten rajain sisällä, kansallisen parlamentarismin alueella. Vuosikymmenien järjestävä ja edistävä työ loi aikakauden johtajat, jotka enimmäkseen tunnustivat yhteiskunnallisen valankumouksen ohjelman sanoissa, niin, mutta todellisuudessa kielsivät sen ja rämettyivät edistyshommissa ja soviteluissa porvarillisen valtion kanssa. Johtavain puolueitten opportunistinen luonne toisessa Internationalessa paljastui lopullisesti ja johti maailmanhistorian suurimpaan romahdukseen juuri sillä hetkellä, jolloin tapausten kulku johti työväen puolueita ryhtymään valankumouksellisiin taistelumutoihin.

Jos 1870-vuoden sota antoi ensimmäiselle Internationalle kovan iskun selvittämällä, ettei yhteiskuntavallankumouksellisen ohjelman takana ollutkaan mitään joukkojen mahtia, niin tappoi 1914-vuoden sota toisen Internationalen osoittamalla että veljestyneitten työväenjoukkojen yläpuolella on puolueita, jotka muuttuvat porvarillisen valtion alamaisiksi välikappaleiksi.

Tämä ei koske yksin sosiaalipatriotteja, jotka nyt avoimesti yläluokan leirissä ovat tulleet sen suosituiksi luottamusmiehiksi ja työväenluokan teloitajiksi, vaan myöskin epämääräisesti heiluvaa keskustaa, joka nyt pyrkii uudistamaan toisen Internationalen, s. t. s. sitä johtavain huippujen lyhytnäköisyyttä, opportunistia ja vallankumouksellista voimattomuutta. Saksan riippumaton puolue, Ranskan sosialistipuolueen nykyinen enemmistö, menschevistiset ryhmät Venäjällä, Englannin riippumaton työväenpuolue ja muut samankaltaiset ryhmät koettivat todella täyttää sen paikan, jossa vanhat viralliset toisen Internationalaalen puolueet olivat olleet ennen sotaa, esiintymällä kuten ennenkin kompromissin ja yhtenäisyyden aatteilla, siten ja kaikki keinoin lamauttaakseen köyhälistön energian, pidentääkseen nykyistä tilannetta ja mikäli mahdollista yhä lisätäkseen Europan kurjuutta. Taistelu sosialistista keskustaa vastaan on välttämätön edellytys voitokkaaseen taisteluun imperialismia vastaan.

Hylljäten elähtäneitten sosialistipuolueitten puolinaisuuden, valheen ja laiskouden, tunnemme me, kolmanteen In-

ternationaleen liittyneet kommunistit, olevamme urhoollisten pyrkimysten ja marttyriuden jatkajia läpi monen vallankumouksellisen miespolven, Babeufista Karl Liebknehtiin ja Rosa Luxemburgiin asti.

Jos ensimmäinen Internationale enusti tulevan kehityksen ja viitto sen tien, jos toinen Internationale keräsi ja järjesti miljoonia työläisiä, niin

kolmas Internationale on avoimen joukkotoiminnan Internationale,

vallankumouksellisen toteuttamisen, toiminnan Internationale.

Sosialistinen arvostelu on täysin polttinraudalla merkinnyt porvarillisen maailmanjärjestyksen. Kansainvälisen kommunistisen puolueen tehtävä on murskata tämä järjestys ja sen sijaan pystyttää sosialistisen järjestyksen rakennus.

Me vaadimme työn miehiä ja naisia yhtymään kommunistisen lipun luo, jonka merkissä ensimmäiset voitot jo ovat saavutetut.

Kaikkien maitten köyhälistö! Taisteluun imperialistista raakalaisuutta, mo narkiaa, etuoikeutettuja luokkia, porvarillista omaisuutta vastataan, kaikenlaisia yhteiskunnallista ja kansallista sortoa vastaan, — liitytkää yhteen!

Työväenneuvostojen, köyhälistön vallankumouksellisen vallan ja diktatuurin lipun alla, kolmannen Internationalen lipun alla — kaikkien maitten köyhälistö, liitytkää yhteen!